

POEZIJA

Milan Dekleva

Panični človek

Anaksimander sluti

Zblojen, s slutnjo v krvi se zbudim,
 nemo, prazno seme. Dvojen.
 Dušo iščem. Prazno je telo,
 v snu mi někdo zmaknil je spomin.

Strah se vselil je v votlino glave.
 Cuđen strah, ker svet je tu. Prisoten.
 Luč je tu, stvari žarijo. Sonce
 dviga lastno težo, težo trave.

Gledam. Vonjam, tipam grozno milost.
 Slišim vrisk otrok v zavetju hiše.
 Kaj potem? Saj čas odzvanja isto mero
 vsem. Mogoče...? Zdi se mi, da vem:

drugi bivajo, a le jaz sem.

Anaksimander piše

Logos je božji drobiž.
 Vsak nebeščan, ki spomladi požene,
 primakne zaznamek.
 Človek mu smisel doda,
 menjaje dolžino s kračino.

Ko pesem odteče v ubranost,
 Nedotakljivo umolkne.
 Tu ni razlik. Na obrobju smrtnih besed,
 v besednici smrti.

V belem, brezčasnostnem šumu,
skupku vseh govoric,
pripuščenih na svet,
ki ga — edinega — znamo čutiti.

Anaksimandrovo pravilo vzporednosti

Jaz, Anaksimander, v žensko zadrta zagozda,
polbožec, polščence. Moj jonski ud je
jambično napet. Ljubezni v čast se drgneva:
pomen vzporednic je neskončno. Pomen
neskončnega je nič. Brez tebe ne bi mogel
biti ničen, jaz, Anaksimander.

Anaksimander miruje

Svitanje, z morjem v globini kadra, s soncem v zatilju.
Moja negibnost tekmuje s krajšanjem sence.
Malce preveč samovšečno, takole preverjati lasten razpad!

Anaksimander bdi

Tiha hiša. Mišjetih žena
dih sen ob meni. Zemljetih
bdim, preplašen, matast, brez spomina.
Bdim, svečano čakam, tipam ljubo,
vročo med nogama. Kaj prihaja?
Nič. Nihče. Čemu ta grozna večnost?
Smrt? Mogoče nisem več? Utvara.
Duh je krut, maščuje se telesu.
Ve, da nikdar se ne bo postaral
kakor ono. Času ni za mar.
Čas pustoši tihost hiše,
ženin sen in moje bdenje.

Anaksimandrova opazka

Ako me lastne misli ne pripeljejo nikamor,
berem tuje, ki me odvedejo tja, kamor nočem.

Anaksimander meri

V zvezde zazrt, kakor nekaj bogovi,
 Grk po poklicu, očan z razmerji,
 sedemkrat višji od svojih stopal,
 sedemkrat tišji od Ust, ki so izpljunila
 jezik in ga je neki Pozabljenec
 našel v pritličnem grmičju. V zvezde zazrt.
 Grk po poklicu: spoznavam, da zemlja
 lebdi, a ne na vodi, kot menil je Tales.
 Nisem naiven. Če še presajam besede
 iz zemlje v ženski pregib, negujem samoto
 umrlih: globlja od zla in dobrote je
 modra brezbriznost lepote.

Anaksimander čuti

V tisočstosedmih kosteh sem začutil utrujenost jutra:
 luč, ki se komaj rodi, je že stara. Predolgo je zrla
 v smrtno hropenje noči. Nebogljenost zdržijo le močni.

Kozmos je red in zato ni neskončen. Je kaos neskončen?
 Kaj je praznina? Je sla po nasprotju kodirana vanjo?
 To, vseobsežno, je onstran vprašanj, kajti misel je svetna.

Misel je tvor. Tvornost po sebi je ápeiron, zase, za vse.